

Válasz

Sajnálom, hogy Bozóki Antal és köztem félreértésre került sor.

Bozóki Antal engem közvetlenül nem rúghatott ki, és nem bocsáthatott el a munkahelyemről. Nem is volt semmilyen erre vonatkozó közvetlen kapcsolatunk.

Bozóki Antal Radovan Božović kormányában tárca nélküli miniszter volt. Azt a megbízatást kapta, hogy szervezze át a tartományi közigazgatást és építse le a személyzeti létszámot. Ez bizonyos mércék szerint meg is történt. A Tartományi Végrehajtó Tanács bizottsága név szerinti javaslatot tett a létszámleépítésre. Ez a javaslat végigment kétszer, „fölfelé” és „lefelé” a munkaközösségi gyűlésen, szakszervezeti gyűlésen, igazgatóbizottságon, szakkollégiumon, valamint a társadalmi önvédelmi és honvédelmi bizottságon.

Nem Bozóki Antaltól függött, de úgy történt, hogy „minden autonomistát”, minden horvátot és – három-négy eset kivételével – minden magyart vagy elbocsátottak a munkaviszonyból vagy nyugdíjaztak. (A ONO-bizottságok megítélése volt, szerintem, a döntő.)

Engem mint munkarokkantanat a törvény értelmében semmiféleképpen nem lehetett volna elbocsátani a munkaviszonyból vagy adminisztratív úton nyugdíjazni a beleegyezésem nélkül.

Munkaügyi pert indítottam.

A panaszlevelem dr. Végh Enikő a Jogi Egyetem (szintén elbocsátott) tanára fogalmazta meg és adta be a bíróságnak.

Két évig pörösködtem – eredménytelenül. Ráment az egészségem.

Mint keresztény erkölcsű ember (hogy ne nevezem magam becsületes embernek), szerettem volna ledolgozni a teljes negyven évi munkaidőt, mert – noha rossz munkám volt – ki akartam érdemelni a nyugdíjat. Az adminisztratív nyugdíjazásom véglegesítése előtt egy nappal beadtam a kérvényem a rokkantsági nyugdíjaztatásomra. Minden meg volt beszélve a munkahelyem vezetősége, a nyugdíjaztató bizottság és a bíróság között. Az előre elkészített döntés egy perc alatt meghozatott.

Ezúton kérek bocsánatot Bozóki Antaltól, ha úgy érzi, hogy megbántottam.

Mirnic Károly